

FIKTIVNÍ PŘÍBĚH INSPIROVANÝ POBYTEM
V JIŽNÍ AMERICE.

KAM SE TO HRNU?

NOVÁ ZEMĚ, NOVÁ PRÁCE, NOVÝ
MILENEC, NĚKOLIK MRTVÝCH.

JANA FISCHEROVÁ

Jana Fischerová

Kam se to hrnu?

Všechny události jsou vymyšlené nebo upravené tak, že se skutečností nemají nic společného. Všechny postavy jsou fiktivní. Během psaní tohoto příběhu nikdo nezemřel a nebyl spáchán žádný zločin.

Jedna

Nad mezinárodním letišťem Cheddiho Jagana se vznášel mlžný opar. Pilot oznámil, že bude přistávat bez automatického navádění a že musí počkat, dokud se nerozežene ranní mlha. Kroužili jsme nad tropickým pralesem, který z té výšky připomínal brokolicové moře, a já jsem se marně snažila zachovat klid. Popíjela jsem nahořklý čaj a napadaly mě samé skličující myšlenky.

Letadlo za pár minut přistane a já budu zpátky na zemi. Vzlétla jsem v Praze předešlého dne a cesta do New Yorku a pak do Georgetownu mi připadala jako bezčasé mezidobí, jako tlustá čára za mým životem v Bruselu. V letadle čas stál. V Bruselu jsem nechala Rolanda, jeho dům, celý ten pohodlný život, který mi začal vadit natolik, že jsem v listopadu odpověděla na inzerát na intracommu. Asistentka vedoucího delegace EU v Georgetownu. Roland nepochopil, nechtěl pochopit, že to byl konec. Jestli opravdu odletíš, je mezi námi konec. No však, opakovala jsem mu pořád dokola na bruselském letišti těsně předtím, než jsem odcestovala na Vánoce do Příbrami, mezi náma je konec. Toho budeš litovat. Vráťš se a budeš prosit, abych tě vzal zpátky. Kde jsem brala přesvědčení, že vím, co dělám a že toho nebudu litovat? Nad nepřátelsky působícím pralesem se mi žádného přesvědčení nedostávalo. Kdyby pilot oznámil, že místo v Georgetownu přistane v Bruselu, snad bych pocítila úlevu.

Kam se to hrnu?

#

Na letišti mi vyšel vstříc šedovlasý muž nevraživého výrazu tváře. I v tom skleníkovém podnebí na sobě měl tmavý oblek a pouze mírně povolenou kravatu. Jeho obličej beze stopy nějakého opálení by se vyjímal spíše v bruselském metru. Nebyl vysoký, a přesto z něho šla mrazivá autorita.

„Goldstein,“ představil se. „Ms. Klikova?“

„Yes.“

Podal mi ruku a bez dalších komentářů vyrazil k černému BMW, u kterého postával tmavomodře oblečený řidič. Na rozdíl od něho se na mě usmál. Naházel do kufříku moje dvě třicetkilová zavazadla a vyrazili jsme do Georgetownu. Opřela jsem se o vychlazené kožené sedadlo a přivřela jsem oči ve snaze se vzpamatovat. Nejhorší byl přechod ze studeného Boeingu na rozpálenou plochu letiště. V nevelké odbavovací hale jsem samozřejmě zapomněla, že mám diplomatický pas a notnou chvíli jsem stála ve frontě pro visitors/non residents. Další šok byl východ z letiště. Táhla jsem svoje zavazadla sama, čímž jsem se stala terčem dorážení uniformovaných černochů s vozíky. Z nějakého důvodu nemohli pochopit, že jim za vnucované služby nemám jak zaplatit.

„Chcete nejdřív domů, nebo do kanceláře?“

Zaskočil mě.

„Prosím?“

Snad si nemyslel, že po dvoudenním cestování na osm hodin usednu k počítači.

„We go to Bel Air promenade,“ oznámil řidičovi. „Dneska vás v kanceláři nečekáme,“ řekl mi, aniž by se ke mně z předního sedadla nalevo od řidiče otočil.

Vytáhla jsem z kabelky štos přeložených papírů. Na jednom z nich byl vytištěný organigram delegace Evropské Unie v Guayaně.

Našla jsem ho hned pod šéfovou. Samuel Goldstein, vedoucí financí a kontraktů. Není mým přímým nadřízeným. Snad ho ani nebudu vídat. Oddechla jsem si, až se zamžilo okénko. Takový nepříjemný chlap. Snad bude Camilla Wikborg snesitelnější.

„Je to vaše první delegace?“

„Ano.“

„Kde jste byla doted'ka?“

„DG Research.“

„A co vás z vaší kanceláře na square de Meeûs přivádí na delegaci druhé nejchudší země na tomhle kontinentu? Nechápu, že se nenašel nikdo, kdo by vám to rozmluvil.“

„To mě má povzbudit?“ žasla jsem nad jeho slovy.

„Ne, to vás má varovat.“

Dokonce na mě vrhl pohled. Smrtelně vážný.

No tak to tedy díky. Pozorovala jsem ubíhající krajinu a skličující myšlenky byly zpátky. Co tady budu dělat celé tři roky? Jak jsem si mohla myslet, že se mi tady bude líbit více, než v Bruselu? Co mi tam prokristapána chybělo?

Čekala jsem, že vyjedeme z uboze působící periferie do něčeho civilizovanějšího, ale celková ubohost se pouze zahušťovala. Zašlé domy se začaly mačkat jeden na druhý, žalostně vypadajících chodců na krajích silnice přibývalo, stejně tak zvířat, narvaných minibusů označených číslem 42 a úděsných hromad odpadků. Ze silnice se stala dvoupásovka, ale kromě toho nic nenasvědčovalo tomu, že se blížíme k hlavnímu městu.

„Normálně by vám jela naproti Ramona, ale ještě není zpátky z dovolené. Mám klíče od vašeho domu.“

Stáli jsme na červenou. Číslice pod semaforem odpočítávaly od sedmdesáti šesti.

„Psala mi, že budu v hotelu. Tartarus?“

„Není k tomu žádný důvod, majitelka stihla dát dům do pořádku. Nathalie tam stejně nebydlela ani půl roku.“

Neubráníla jsem se zvědavosti.

„A co se s ní stalo? Slyšela jsem, že musela pryč ze zdravotních důvodů.“

S pohledem upřeným na semafor pokrčil rameny.

„Guyana je drsná země. Doufám, že jste si nedělala nějaké iluze.“

Na to jsem nic neříkala a on se ke mně otočil. Z jeho výrazu tváře jsem nebyla schopná cokoliv poznat.

„Tři roky jsou dlouhá doba. Ale vy jste tu pozici přijala, určitě jste si to dobře promyslela.“

„Nemějte obavy,“ řekla jsem příkřeji, než jsem zamýšlela. Beze slova se odvrátil a mě vmáčkla do sedadla tíha třech let v tom neutěšeném městě.

#

Když řidič zabočil do uličky s názvem Bel Air Promenade a minul řadu domů jako ze slovenské cikánské osady, aby na jejím slepém konci zastavil, doufala jsem, že se spletl. Místo aby se otočil a jel do nějaké honosnější čtvrti, stáhl okénko a zařval něco nesrozumitelného. Z budky u brány, kterou jsem mylně považovala za venkovní sociální zařízení, se vynořila černoška v modře laděné uniformě a tempem unaveného lenochoda odemkla visací zámek a otevřela vrata dokořán. Zmocnil se mě nepokoj. To snad ne! Tahle nesourodá dřevěná stavba uprostřed rozlehlé zahrady nemůže být můj nový příbytek.

Přechod z vychlazeného koženého sedadla pod tropické slunce mi vyrazil dech. Následovala jsem Goldsteina a řidiče obtěžkaného kufry do obýváku, který začínal hned za hlavním vchodem.

Rozhlédla jsem se. Něco zásadního tam chybělo. Ze šikmého stropu na dlouhých tyčích visely dva ventilátory, jeden nad zašlou sedací soupravou a jeden nad jídelním stolem. Další stropní ventilátor jsem uviděla v zadní části obývacího pokoje.

Nikde žádná klimatizace.

V dlouhé a úzké kuchyni s okny hledícími do zdi za barákem nebyl ani ventilátor. Na zemi před sporákem ležel chcípý šváb děsivých rozměrů. Schodiště bylo oddělené dětskou bezpečnostní ohrádkou, kterou se nikomu z nás nepodařilo odjistit a otevřít. Při stoupání jsem si všimla sotva zaschlých tahů štětkou na zdi. Domáci se s údržbou domu nepárala. V jedné z ložnic na poschodí jsem objevila klimatizační těleso, kupodivu funkční. Postel jsem tam však hledala marně. Zbylé tři ložnice sice měly postele, ale místo klimatizace v nich byly pouze stropní ventilátory.

Goldstein se po domě prošel se mnou. Nedokázala jsem na něm poznat, co si o té spoušti myslí. Netušila jsem, v jakých poměrech žili ostatní zaměstnanci delegace.

„The house is fine,“ řekl nepřesvědčivě, když jsme stáli u dveří a já jsem čekala, až se odporoučí, abych se mohla vypravit do sprchy, kterou jsem nutně potřebovala.

Pokrčila jsem rameny a převzala jsem od něho složku, kterou mi připravila vedoucí administrativního oddělení Fleischerová. Ta složka se stala důležitou součástí mého nového života.

V ložnici, kterou jsem se rozhodla používat z toho prostého důvodu, že v ní jako v jediné byla postel vybavená dřevěnou konstrukcí se sítí proti komárům, jsem se podívala z okna a uprostřed vcelku udržované zahrady jsem uviděla bazén.

Nakonec to tak hrozné nebude.

#

V místnosti s klimatizací byl psací stůl. Na zemi u zástrček zeleně poblikávalo něco, co jsem identifikovala jako modem.

Opravdu fungoval.

Moje obstarožní Vaio se automaticky připojilo a než jsem stačila zjistit, jestli se otvírají stránky a načítají majly, rozkuňkal se Skype. Odťukla jsem to dříve, než jsem si to stačila rozmyslet.

„No konečně jsi online,“ ozval se Rolandův hlas ještě dříve, než na obrazovce naskočil jeho obličej. „Za celou dobu ses neozvala, ani blbou esemesku jsi mi neposlala. Co se děje?“

Lapala jsem po dechu. To musela být nová taktika. Tvářil se, že se nic nestalo v naději, že to přijmu jako cestu zpátky, pošlu mu virtuální pusinku a už o prosinci nebudeme mluvit.

„Proč bych se ti ozývala, Rolande? C`était fini entre nous, tu te souviens? Rozešli jsme se, protože jsem tě zradila a odstěhovala jsem se do džungle.“

„Mais arrête tes conneries, Dita, nom de Dieux,“ zaskučel podrážděně. „Ty se sem vrátíš ještě před Velikonocema! Každý se někdy splete, jenže já jsem lepší, než sis myslela, já jsem připravený ti všechno odpustit.“

Odpustit mi, že jsem chtěla život bez něho. Málem se bil do prsou.

„Můžeme být přátelé, jestli chceš, ale já už se k tobě nevrátím, i kdybych tady nevydržela ani měsíc.“

Měsíc! Hrozila jsem se pomyšlení na první noc v tom baráku. Kdybych se nebála si představovat, jak by se Goldstein zatvářil na to, že chci zpátky na letiště, už bych tam tou dobou byla.

Roland mluvil dál, zarputile trval na tom, že se nic nestalo a že po mém návratu se náš život vrátí do starých kolejí. Pozorovala jsem jeho krásnou a mužnou tvář s lítostí. Nebylo snadné se po

tolika letech odhodlat k odchodu. Měla jsem k tomu řadu důvodů, které samy o sobě působily jako malichernosti. Kdykoliv jsem nějaký z nich Vlastě předesílala, nad lait russe v kafeterii na šestém poschodí DG BUDG, nechápavě kroutila hlavou. Její bruselčan byl o několik tříd níž, než ten můj. Nevydělával velké peníze, nežil v předimenzované vilce po babičce, nebyl přitažlivý ani vzdělaný a přesto vedle něho setrvala snad patnáctým rokem.

Měla jsem plné zuby Bruselu a Rolanda. Nudila jsem se s ním. Nelíbil se mi způsob, jakým vydělával peníze. Patřil ke konzultantské mafii, která vždycky věděla, jak zpracovat aspoň jednoho člena evaluation committee. Ještě hůře, občas jsem mu jejich jména dodala já sama, pokud jsem o nich věděla.

Rolandův hlas začal zadržávat, zamrzl na obrazovce s našpulenými rty a s naléhavým pohledem v očích.

„Neslyším tě,“ řekla jsem. „Blbne tady spojení. Rolande? Slyšíš mě?“

Klikla jsem na červené sluchátko a byl pryč. Uviděla jsem jeho profilovou ikonku. Dal si na ni společnou fotku z naší poslední dovolené v Římě, před necelým půlrokem. Do foťáku se usmívám bez výjimky, protože když se neusmívám, je vidět, že mám křivé ústa. Bože můj, on to myslí vážně.

Zvedla jsem zrak od obrazovky počítače a uviděla jsem dveře na balkon. Jako v celém baráku, i na nich bylo sklo v mléčně neprůhledných sklápěcích pásech. Vstala jsem od stolu a pokusila jsem se je odklopit, což se mi na několikáté zabránilo za zatuhlou páčku podařilo. Škvírami mezi pásy skla jsem uviděla na zeleno natřenou betonovou příjezdovou cestu a bránu, u které stála budka. V budce seděla uniformovaná strážkyně mohutné postavy a četla si noviny.

Ačkoliv jsem byla čerstvě osprchovaná, po skráních mi vyrážely krůpěje potu. Zapnula jsem klimatizaci, a zatímco se místnost pomalu ochlazovala, přemýšlela jsem, jak tam přestěhuju sedací soupravu z obýváku na přízemí. Nevelká místnost se strategickým výhledem na bránu, s funkčním modmem a se zapnutou klimatizací se stala mým novým útočištěm.

#

Budova delegace Evropské Unie stála na rohu Sandall place a Croal street. Působila tak bídným dojmem, že jsem byla přesvědčená, že si ze mě taxikář dělá legraci. Modrá vlajka s kolečkem žlutých hvězd mě vyvedla z pochyb. Stála jsem před mým novým pracovištěm.

Na recepci sestávající z úzké chodby a okénka v neprůstřelném skle si pro mě přišla elegantní Indka s ostře řezanou tváří. Představila se mi jako Amreeta a bez dalších komentářů mě vedla přímo do kanceláře mojí nové šéfové.

Wikborgová se odvrátila od počítače a očima zpod maškarou ztěžklých víček zaznamenala moje šminkami neposkvrněné mládí a nedbalou eleganci, se kterou jsem nechala splývat moje mírně zvlhněné vlasy na ramena. Svěho času musela vypadat jako bohyně. Zvedla se, aby mi podala ruku, a já jsem žasla nad jejím štíhlým pasem a propracovanou postavou. Živě jsem si představila, jak za rozbřesku v šortkách a se sluchátky na uších svižně běží probouzejícím se městem a pocítila jsem obdiv. Automaticky se na mě usmála, přičemž kromě perfektních zubů odhalila celé horní d'ásno a já jsem zavrhlá teorii o skandinávské bohyni.

„Konečně jsi tady,“ promluvila nečekaně příjemným hlasem. „Už jsem bez asistentky začínala být zoufalá.“ Gestem hodným britské

královny naznačila Amreetě, že se může odporoučet a já jsem s ní osaměla. Kdyby mohla, prohodila by mě zavřeným oknem přímo doprostřed hustého provozu na Croal street.

Ze třetího patra.

Za jedno dopoledne mě stihla představit veškerému osazenstvu delegace, tedy asi třiceti úředníkům evropského a guayanského původu - *this is Dita Klikova, she is replacing Nathalene as from today* - a potom mi během necelé hodiny nastínila všechny moje úkoly a předala mi nedokončenou práci po Nathalene a pozvánky na několik příštích týdnů, ve kterých jsem se pak až do oběda snažila zorientovat. Kolem otevřených dveří mojí kanceláře procházeli noví kolegové a já jsem s hrůzou zjišťovala, že mi neutkvěl v paměti ani jeden z nich. Měla jsem před sebou organigram se jmény a s funkcemi, ale mimo Goldsteina a Wikborgové jsem nebyla schopná poznat nikoho. Kromě toho Francouze, ovšem. Ten se jmenoval Bertrand Moissonnier a obdélníček s jeho jménem a s funkcí Project Officer jsem našla v regionálním oddělení. Wikborgová nás představila během několika sekund a hned mě hnala o kancelář dál, ale já jsem si ho prohlédla dobře. Když se za svým stolem postavil, byl nejméně o hlavu větší, než já. Pod modře proužkovanou košilí značky Hilfiger se rýsovalo pružné tělo. Jeho dlaň byla suchá a teplá, a když mi v ní stiskl ruku, nápor energie mi zježil vlasy na zátylku. Byl zády k oknu, zaregistrovala jsem pouze modré oči, masité rty a ježící se vlasy, jen je uhladit dlaní, nádherně husté, nepoddajné...

„Excuse me.“

Ve dveřích patrně už delší dobu stála žena mého věku, možná trochu starší. Finanční oddělení, určitě jsem ji viděla ve finančním oddělení.

„Yes?“

Nenápadně jsem zabloudila zrakem k organigramu na stole přede mnou. Luciana Cosentini, Contract Manager.

„Jdu na oběd tady poblíž, chtěla by ses přidat?“

Během návštěvy bistra Fata Morgana na Carmichael street jsem se kromě jiného dozvěděla, že můj francouzský *coup de foudre* a skandinávská bohyně spolu mají velice utajený milenecký vztah. Zalitovala jsem, že šéfem delegace není Goldstein. S mužskými šéfy jsem to vždycky nějak zvládla. Se šéfovou, které co nevidět přeberu milence, mě nečekalo nic jiného, než peklo na zemi.

#

V pátek odpoledne jsem z kanceláře vykročila lehkou nohou. Dva dny volna! Potřebovala jsem zalézt do mého útočiště, kam se mi mezitím podařilo s pomocí mého vlastního zahradníka a nevraživě se tvářícího strážce nastěhovat sedací soupravu včetně stolku a stojanu na noviny a aspoň trochu se sebrat. Nové prostředí, nový dům, noví kolegové, nové pracovní postupy. Únava a nepřetržitý pocit osamění. Rolandovi jsem neměla nejmenší chuť volat a v Příbrami byli v šest večer všichni dávno offline, což se kolem půlnoci středoevropského času dalo čekat.

Stála jsem na rohu Croal street a Sendall place v marném očekávání před půlhodinou objednaného taxíka a rezolutně jsem odmítala nabídky volných taxikářů, rozhodnuta svoji bezpečnost svěřit jedině Sheriff taxi, jakožto firmě doporučené administrativním oddělením. Zvažovala jsem možnost, že strávím víkend v kanceláři, když přede mnou zastavilo obrovské terénní auto se stoprocentním zatemněním. Okénko na straně spolujezdce se otevřelo a já jsem spatřila Bertranda.

„Get in!“

Otevřela jsem dveře a s úlevou jsem zapadla do vychlazeného koženého sedadla. Pobyt na ulici mě spolehlivě rozhodil. Horko, špína, smrad z kanálu podél Croal street, neustálé kvílení klaksonů, chaos, dotěrné pohledy všech kolemjdoucích i kolemjedoucích a neodbytný pocit, že jsem cirkusová atrakce.

„How was the first week?“

Otočila jsem se k němu a vychutnala jsem si výhled na jeho profil. Byl dokonalý ze všech úhlů.

„Náročný,“ řekla jsem po pravdě. Neměla jsem energii nasadit obvyklý společenský úsměv.

„Aby ne,“ přisvědčil od volantu, zatímco se obratně vyhýbal minibusu, který před námi bez jakéhokoliv varování zastavil. „Máš asi spoustu práce.“

„To tedy mám. Nevím, co tam Nathalie vlastně dělala.“

Na to jenom pokrčil rameny. Moji předchůdkyni obestíralo mlčení, které nehodlal porušit ani on. Neřekla jsem mu o chybějící židli u mého jídelního stolu, kterou jsem nepochopitelným způsobem zlámanou předešlého večera objevila v nepořádku za generátorem.

„Život v Georgetownu není špatný, když člověk ví, jak na to,“ ujistil mě po chvíli mlčení. „Ale na to rychle přijdeš.“

„To doufám. Zatím jsem se nikam nepodívala. Já jsem večer tak hotová, že jsem ráda, že si můžu sednout a pustit si film na laptopu.“

Smál se, zatímco obratně manévroval z křižovatky. Zaregistrovala jsem ceduli s nápisem King street. Na konci moře aut před námi jsem zahlédla katedrálu, kterou jsem znala z fotek na Internetu. Největší dřevěná stavba na kontinentu. Nebo na světě? Podle internetových článků prakticky na rozpadnutí, ale to jsem z dálky nebyla schopná posoudit. Nedostalo se mi k tomu moc času, protože Bertrand zabočil do South road a konečně jsme se rozjeli.

„To snad nebude trvat dlouho. Kdy za tebou dorazí snoubenec?“
Neušel mu snubní prsten, který jsem dosud nesundala. Líbil se mi.

„I don't know,“ řekla jsem neurčitě. „Pracuje jako konzultant v Bruselu. Nemůže na tři roky všechno nechat plavat.“

Mohla jsem přejít na francouzštinu, ve které jsem si připadala jistější, ale místo toho jsem si vychutnávala jeho francouzský přízvuk v angličtině. Normálně mi připadal směšný, ale ten Bertrandův mě vzrušoval. Možná to bylo jeho mužným hlasem, možná to bylo jeho úsměvem. Nebo jeho očima modrýma jako karibské moře, které v Guayaně tolik chybí?

„Nebojíš se, že ti tady bude samotné smutno?“

Ani se nenamáhal zastírat, kam tou otázkou směřoval.

„To se rozhodně bojím.“ Podíval se na mě a já jsem se do jeho pohledu vpila o trochu déle, než bylo nevyhnutně nutné. Rozuměli jsme si lépe, než jsem čekala. Bože můj, takhle jsem si ty jeho oči představovala, když jsem se předešlé noci v mojí king size posteli pokoušela navodit spánek pořádným orgasmem.

„S tím by se dalo něco dělat,“ řekl, když jsme zastavili před semaforem, na kterém červené digitální číslice odpočítávaly sekundy do zelené. Čtrnáct, třináct, dvanáct, jedenáct. Při osmičce mi položil dlaň na stehno, ze kterého se mi nedopatřením svezla sukně a při jedničce na automatické převodovce zařadil D jako 'dopředu.'

Wikborgová mi jednoho dne vyškrábe oči.

#

Jako nová úřednice na delegaci jsem měla nárok na večeri se šéfovou. Pozvala mě na rezidenci společně s Bertrandem a s Dickem

Barkerem, vedoucím regionálního oddělení. Když jsem o tom při obědě ve Fata Morgana řekla Lucianě, notnou chvíli se smála.

„Nemůže ho nechat bez dozoru jediný večer! Vodí si ho i na recepci, kde vůbec nemá co dělat. Kdyby to nebylo tak hrozně trapné, bylo by to k smíchu.“

Seděly jsme u miniaturního stolku přímo před tělesem klimatizace, z náporu studeného vzduchu mi začínalo odumírat levé ucho. Jiné místo na nás v přeplněném bistru nezbylo.

„A proč pozvala Barkera? Ten tady přece pracuje už od předminulého září, ne?“

Ukrojila jsem si další sousto jehněčího masa a rýže s omáčkou z kokosového mléka. Vařili tam lépe, než jsem čekala.

„Nedá na něho dopustit.“ Ztlumila hlas, jako kdyby nás v té vřavě někdo mohl slyšet. „Ti dva na ni mají větší vliv, než by bylo zdravé.“

„A co Goldstein? Proč nepozvala i jeho?“

Záporně potřásala hlavou, zatímco napichovala na vidličku lístky salátu a kousky rajčat. Černé, divoce zvlněné vlasy měla tentokrát stažené na temeni, což dávalo vyniknout jejímu obočí a dokonale tvarovanému nosu.

„Ten je mimo. Šéfová ho nesnáší, protože Barkerovi a Bertrandovi nepodepisuje kontrakty, jak by chtěli. Je tady teprve od září a ještě se jim nepodařilo ho nějak dostat. Je nekompromisní. Před ním tady byla taková uječená Španělka, ta si nikdy žádný kontrakt nepřečetla, podepsala prakticky cokoliv. Goldstein je v tomhle hrozný puntičkář, nepodepíše, dokud to nesouhlasí do poslední čárky.“

„Jela jsem s ním z letiště a za celou dobu dohromady nic neřekl.“ Vzpomněla jsem si na jeho varování. „Vlastně byl docela nepříjemný.“

Pokrčila rameny.

„Když člověk dělá svoji práci, jak má, dá se s ním vyjít dobře. Ještě jsem s ním neměla žádné problémy.“

„Já jsem ráda, že nedělám přímo s ním, to bych odsud s řevem utekla. Wikborgová je mírně ujetá, ale dá se to s ní zvládat. Víc mě štve Amreeta, pořád na mě nechává svoji práci a mně je blbý jí to pořád vracet. Ona snad čeká, že to jednoho dne vzdám a dám jí pokoj.“

„Jestli někdo Nathalene přivedl k šílenství, byla to ona. Někdo jí kryje záda, někdo ji šuká, chápeš? Myslí si, že může všechno.“

„Barker?“ řekla jsem první jméno, které mě napadlo.

„Ne, to by se neutajilo. Nebo ty sis něčeho všimla?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, nikdo tam za ní nepřijde na kus řeči jak je den dlouhý, je tam jak kus nábytku.“

Viděla jsem její profil, kdykoliv jsem se za mým stolem naklonila. Podezřívala jsem ji, že si na obrazovce hraje pasians, celé dny něco soustředěně dělala, ale výsledky jsem nikdy žádné nepostřehla.

Luciana se podívala na hodinky a vzdychla.

„Jak já nenávidím pondělní odpoledne!“

„Proč?“

„To poznáš, až v půl třetí začne *white men meeting*.“

#

Týdenní schůze delegace by se normálně týkala úplně všech zaměstnanců včetně šoférů, Camilla s tím však na začátku svého mandátu udělala rázný konec a jakkoliv to bylo nevhodné až urážlivé, omezila pondělní očištěc na úředníky z hlavního sídla v Bruselu. Tedy na bělochy.

Luciana nepřeháněla ani trochu.

Po hodině nehnutého sezení a notulování, které patřilo k mým zodpovědnostem, jsem přestávala cítit celou dolní část těla. Zachovávat soustředěný výraz bylo čím dál obtížnější. Při obzvlášť dlouhém traktátu na téma blížících se každoročních perzonálních pohovorů jsem si podepřela čelo, abych skryla zavírající se oči, aniž by se moje ruka na papíře zastavila.

Zdaleka nejnepříjemnější byl fakt, že Goldstein byl usazený z druhé strany konferenčního stolu, naproti mně. Měla jsem ho v zorném poli častěji, než mi bylo milé. Dávala jsem si záležet, abych se na něho nedívala, ale přesto jsem občas koutkem oka zaznamenala jeho mrazivě lhostejný pohled.

Bertranda jsem z mého místa neviděla, byl usazený někde na židli u zdi hned vedle dveří, jako kdyby se nechtěl příliš vystavovat riziku, že svojí přítomností znervózní svoji stárnoucí milenku. To byla velká škoda, protože mít v zorném poli mého krásného Francouze, těšila bych se na každé pondělí přímo dychtivě.

Camilla svoji řeč ukončila těsně před koncem pracovní doby. Atmosféra v místnosti se sotva znatelně uvolnila, ve vzduchu byl cítit blížící se konec utrpení.

„Okay, a teď závěrečné kolečko. Máš něco, co bys nám chtěla říct, Dito?“

Všechny pohledy se na mě okamžitě upřely.

„Momentálně nic,“ řekla jsem tónem, který nepřipouštěl žádnou diskuzi. Neměla jsem nejmenší chuť se pouštět do výroků, které by mě pronásledovaly už napořád.

Po několika nekonečných sekundách se pozornost přesunula na Ramonu po mé pravé straně. Kolečko se zastavilo až u Goldsteina. Několika větami oznámil, že ještě nemá finanční údaje za prosinec ze všech projektů.